De laatste scène van de opnames (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Het filmpje dat Marit die avond monteerde, zou later door miljoenen mensen bekeken worden, maar op dat moment wist ze dat nog niet. Ze werkte aan een reeks korte documentaires over het leven in een oude havenwijk. Elke aflevering duurde nauwelijks tien minuten, en toch had ze er maanden aan gewerkt. De beelden waren rustig, bijna traag, met veel aandacht voor licht en kleur. Vooral het laatste deel was haar dierbaar.

In dat deel filmde ze een straat in de vroege ochtend. De gevels hadden een tint die tussen roze en oranje in lag, alsof iemand ze net had geschilderd. Aan de overkant lag alles nog in de schaduw, koel en blauwachtig. Een man liep met zijn hond voorbij en groette de camera. Marit had die opname nooit willen gebruiken, maar hij paste er perfect in. Ze besloot de muziek een paar seconden naar achteren te verschuiven, zodat het beeld eerst kon ademen.

De producent had haar gewaarschuwd dat het geheel te braaf was. "Kijkers willen iets spannends, iets sexy", had hij gezegd, met een gebaar alsof hij een reclamespotje beschreef. Marit had beleefd geknikt en niets veranderd. Ze geloofde niet dat je mensen moest verleiden met glans. Haar wijk was mooi genoeg zoals hij was, met scheve stoeptegels en verweerde deuren.

Wat niemand had kunnen voorzien, was wat er tijdens de allerlaatste opnamedag gebeurde. Marit stond met haar camera op een dak toen er beneden op straat plotseling een schot klonk, hard en droog, als een deur die dichtsloeg. Ze dacht eerst aan vuurwerk. Pas toen mensen begonnen te rennen, begreep ze dat het ernstig was. Een schok ging door haar lichaam en ze liet bijna haar statief vallen. Beneden was een ruzie tussen twee groepen jongeren volledig uit de hand gelopen. Later zou de politie spreken van een schietpartij waarbij gelukkig niemand dodelijk gewond raakte.

De dagen daarna was de hele buurt geschokt. Buren die elkaar jaren nauwelijks gegroet hadden, stonden nu urenlang op straat te praten. Iedereen vond het onbegrijpelijk dat het schieten met echte wapens hier, in deze stille straten, had plaatsgevonden. De kranten gebruikten het woord "schokkend" in bijna elke kop. Marit bleef een week lang van haar montage af.

Toen ze eindelijk terugkeerde naar haar computer, twijfelde ze lang. Moest ze de gebeurtenis in de film opnemen of juist niet? Haar producent vond van wel, want zoiets zou het publiek zeker choqueren en dus veel aandacht opleveren. Marit dacht er anders over. Uiteindelijk voegde ze slechts één zin toe aan het einde, wit op zwart, zonder muziek. Wie de wijk kende, begreep meteen wat er bedoeld werd. De rest van de film liet ze precies zoals hij was.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29174

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2029